

ČCE HOŠŤÁLKOVÁ

SBOROVÝ ČASOPIS

BLAHOSLAVENSTVÍ

3

2026

Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Mt 5,5 ČEP
Blahoslavení tiší, nebo oni dědictví obdrží na zemi. Mt 5,5 K

Neprodejné, určeno pro vnitřní potřebu sboru ČCE Hošťálková

**Jako beránek vedený na porážku, jako ovce
před střihači zůstal němý, ústa neotevřel.**

Izaiáš 53,7b

ÚVODEM

Stejně jako předešlé Ježíšovy vý-
roky, Ježíšova blahoslavenství, Ježí-
šova blahopřání, jde i toto blahosla-
venství proti lidské logice, nebo spíš
proti současným zvyklostem. Tiší,
tiší v zemi; copak takovým způso-
bem je možné něčeho dosáhnout,
vůbec něco udělat? Je přece nutné
být důrazný, hlasitý, je potřeba uká-
zat, že to umím, být tzv. asertivní a
chci-li něčeho dosáhnout, je třeba,
aby mě bylo vidět! Jak jsme to četli v
minulém čísle z knížky Maxe
Kašparů: „Odvaž se, nevaž se; pryč s
předsudky minulosti; za slušnost si
nic nekoupíš!“ Ale, ale. Je to skuteč-
ně tak? Možná ze své práce, ze svého
okolí víte a znáte, že mnohdy jsou
potřební tzv. „užiteční pitomci.“
Tedy někdo, kdo udělá něco, za co
žádnou odměnu nedostane, ale přece
to je potřebné udělat. Naopak konec-
konců známe, že „prázdný soudek
nejvíc zvučí“ a po těch, kteří dělají
nejvíc hluku, toho moc nezůstane.

Abychom nemluvili jen obecně,
chci připomenout jednu malou církev
v naší historii, která se ani nechtěla
církví nazývat a proto si říkala jen
„jednota“, totiž „Jednotu bratrskou.“
Nazývali se a byli nazýváni jako „tiší
v zemi“. To, co tato malá skupinka
věřících lidí v tomto národě a církvi
dokázala, bylo velmi důležité. Jenom
obecně chci zmínit to, že když v
době národního obrození, kdy se
znovu obnovoval český jazyk, tak se

vycházelo z „Bible Kralické“, i když
to někteří současní jazykovědci po-
kládají za chybu.

Toto blahoslavenství najdeme jen v
Matoušově zápisu evangelia. Ma-
touš byl původem izraelita a byl z
pokolení Levi, tedy vlastně z kněž-
ského pokolení a než ho Ježíš povo-
lal, kolaboroval s Římany. Můžeme
tedy předpokládat, že byl seznámen
se zvěstí Staré smlouvy přece jen
více než ostatní. Znal jistě také pro-
roka Izaiáše, z jehož proroctví, z 53.
kapitoly čteme úryvek na titulní
straně. Tuto kapitolu považovala
církev jako zvěst o očekávaném
Mesiáši. Zvěst o Beránku, tichém,
který nám přinesl záchranu. Musím
se přiznat, že tato 53. kapitola je pro
mne, kromě jiných, jedním z pod-
statných svědectví Písma. Z tohoto
Izaiášova proroctví můžeme nachá-
zet i pravý význam Ježíšových bla-
hoslavenství, a to i tohoto.

„Tichý“ ovšem neznamená mít po-
cít méněcennosti, či ušlápnutosti, ale
postoj důvěry, že Hospodin se svých
lidí zastane, i když nebudou používat
prostředků obvyklých, jako je násilí,
podlost, lež, vypočítavost a podobně.
Znamená to postoj důvěry.

Toto blahoslavenství má zaslíbení,
že se Bůh o své děti postará, i když
jiným způsobem. To nejsou žádná
„těšínská jablčka“ to je zaslíbení a
důvěra. Důvěřujme a nebojme se.

Duše má v tichosti k Bohu se měj.

*

Milan Michalík

DUŠE MÁ V TICHOSTI

(EZ1979, č. 197, autor H. A. C. Malan 1884)

1. Du - še má, v ti - cho - sti k Bo - hu se měj;

v smutku a v úz - ko - sti na Pá - na če - kej!

Dů - vě - řuj jen, mi - ne strastný sen,

a po temné no - ci svít - ne jas - ný den.

Pán zná tvé ža - ly, hří - chů tvých tíž.

On tě zlé - ho zba - ví, on, vždy ten - týž!

Jákob jednou připravil krmi. Tu přišel Ezau z pole znavený a řekl Jákobovi: „Dej mi zhltnout trochu toho červeného, toho krvavého, jsem znaven k smrti.“ Proto se jmenuje Edóm (to je Červený). Jákob však řekl: „Prodej mi dnes své prvorozenství!“ Ezau na to odvětil: „Stejně mám blízko k smrti, k čemu je mi prvorozenství!“ (Gen 25,29 – 32)

Něco za něco. Takhle to mezi námi lidmi většinou chodí. Uzavíráme obchody. Méně či více výhodné. Někdy o moc nic nejde, jindy jde o všechno.

Prodej mi své prvorozenství.

Ezau a Jákob spolu dojednávají rychlý byznys. Dva bratři, dvojčata, přesto dvě různé cesty, dva různé způsoby přístupu k životu.

Ezau je představitelem těch, co žijí přítomným okamžikem, pro které život nemá horizont, natož ještě něco za ním. Důležité je urvat si teď a hned to, co jde, ať to stojí, co to stojí. Vytěžit pro sebe co nejvíce, hledět především na svoje pohodlí, postavení, popularitu. Vybírat si rychlá a snadná řešení, ke kterým není po-

třeba pokud možno žádný vklad, nepřemýšlet nad jejich následky, nad tím, jestli jsou dobré taky pro člověka vedle mě. Zítřka stejně zemřu a po mně potopa. S ničím nepočítám. Mít odpovědnost za svět, přírodu, životní prostředí, štěstí druhých? Proč?

Jákob je z těch, co myslí na budoucnost. Z těch, co se ptají, proč tu jsou a kam jdou. Vidí život zasazený v širší perspektivě. Jejich myšlenky vedou až za horizont, za hranici života. Dává jim smysl dělat i věci, ze kterých sami užitek spíš mít nebudou. Jednou se z nich však bude radovat někdo další. Takový přístup vyžaduje dlouhodechost, trpělivost a pokoru.

Mezi těmito dvěma způsoby se rozhodujeme každý z nás. V každém z nás obchoduje Ezau s Jákobem. Jde o to, čím byznys chceme uzavřít. Co jsme ochotni prodat a co koupit. Komu a čemu se chceme zaprodat. Čeho se zříct a koho zradit. Rozhodujeme se mezi kaší z čočky, fastfoodem jen pro dnešní den a požehnáním, trvanlivým přáním dobrého od Pána Boha pro dnešek i do budoucna.

Na nás samých záleží, jestli dáme přednost okamžitě uspokojit své potřeby, rychle uspět, užít si dnešek a víc nečekat. Jestli si vybereme způsoby těch, kteří se prosadí na úkor druhých, kdo mají hroší kůži,

ostré lokty, neberou ohledy, nepočítají s následky. Nebo půjdeme druhou cestou, kterou se těžko dostaneme na výsluní, budeme vždycky spíš ti druzí, ti, co budou pečovat a starat se i kvůli dalším generacím, ale nikdo nám nezatleská, nepoděkuje, spíš se nám ještě vysměje. Ale tomuto druhému způsobu fandí Bůh, je při něm svým požehnáním, svojí blízkostí, pomocí. Protože všude, kde kolem nás i v nás vítězí Jákobové, je život pro všechny, teď i v budoucnu.

Iva Květoňová

bez práce

zastav se na chvíli...

Dobrotivý Bože,
Ty nás neposuzuješ podle našich výkonů,
Ty si neděláš tabulky našich úspěchů.
Podle Tvého měřítka lásky
je každý důležitý.
Vím to,
věřím tomu,
přesto se bez práce cítím bezcenný.
Kdo jsem, když nemohu nic dokázat,
jak obstojím v očích lidí kolem mě?
Co mám dělat s touto hořkostí,
která mi krade spánek?

Bože, je to těžké
vidět sebe ve světle Tvé milosti,
odvozovat svou cenu od Tebe
a ne podle mínění naší výkonnostní společnosti.
Pomoz mi s tím,
dej mi odvahu,
abych našel smysl života,
i když jsem bez práce.

Sylvie Bukowski

*

zastav se na chvíli...

*biblické meditace Ivy Květoňové
a modlitby Sylvie Bukowské
Sbor ČCE Brno I, 2021*

**AŤ SE MÁ DUŠE
V TICHU OBRACÍ
K BOHU**

Ticho před Hospodinem není prázdnota. Neznamená, že nám chybí slova, víra nebo že jsme lhostejní. **Je to spíše postoj srdce**, kdy se člověk zastaví a dovolí Hospodinu, aby byl mým osobním Svatým Hospodinem. V tichu se vzdáváme potřeby mít všechno pod kontrolou. Přestáváme pořád mluvit, všechno vysvětlovat a prosazovat své názory.

Učíme se naslouchat.

V každodenním životě jsme obklopeni obrovským množstvím hlasů – hlasem lidí, informací, vlastních myšlenek, obav i očekávání. To, co je opravdu důležité, se v tom všem snadno ztratí. Proto potřebujeme ticho, abychom zklidnili své nitro a znovu obrátili své srdce k Hospodinu.

Bůh k nám nepřichází vždy v něčem velkém, velkolepém a hlučném. Prorok Eliáš to zažil na hoře Choréb. Hospodin se mu nezjevil v prudkém větru, zemětřesení ani v ohni, ale v „šepotu jemného vánku“ (1 Králov. 19,12). To nám připomíná, že Jeho přítomnost může být jemná a tichá. Je proto třeba nejen mluvit k Hospodinu, ale také se učit Mu naslouchat.

Žalmista říká: „Zastavte se a uznejte ve mně Boha.“ (Žalm 46,11) Je to výzva k zastavení. Nemusím všechno hned vyřešit. Nemusím na každou otázku okamžitě najít odpověď. Nemusím mít každou situaci pod kontrolou. Mohu se před Hospodinem zastavit a říci: „Pane, Ty jsi Bůh. V Tebe důvěřuji.“ Ticho je tedy také projevem důvěry.

Ježíš nám sám šel v tomto příkladem. Evangelium říká: „On se však uchýloval na pustá místa a modlil se.“ (Luk 5,16) Ježíše obklopovaly davy lidí a přicházelo za ním obrovské množství lidí s různými

potřebami. Přesto si našel čas, aby odešel na osamělé místo a byl se svým Otcem. Jestliže sám Ježíš potřeboval čas ticha a modlitby, o to více ho potřebujeme my.

Ticho nám umožňuje uspořádat své nitro. V tichu můžeme zaslechnout otázky, které jsme si dříve nechtěli připustit: „Pane, kde jsem? Co ode mě chceš? Opravdu Ti důvěřuji? Co se snažím ovládat vlastními silami? Dokážu Ti odevzdat svůj život?“

Ticho před Hospodinem však neznamená nečinnost. Je přípravou k poslušnosti. Když člověk přestane být soustředěný jen na sebe, začne lépe vnímat Hospodina, Jeho Slovo a Jeho vedení. Proto stojí za to někdy prostě jen sedět před Hospodinem a nic nedokazovat. Není potřeba mnoho slov. Můžeme říci: „Bože, jsem tady. Ty víš, co je v mém srdci. Uklidni mé myšlenky. Nauč mě naslouchat. Odevzdávám Ti to, co nedokážu ovládat. Ať se má duše v tichu obrací k Tobě.“

Možná právě tehdy zjistíme, že ticho není místem, kde JHVH (Hospodin) není. Naopak – může se stát místem, kde se znovu učíme rozpoznávat Jeho přítomnost.

Štěpán Marosz

„Nejlepší část pracovní doby právě začíná,“ poznamenal Karel. Franta se musel chtít nechtít pousmát. Oba právě seděli v jídelně nad lákavě vypadajícím obědem. Karel pokračoval: „Měl jsem pocit, jako bys na meetingu viděl ducha. Vždycky je tě slyšet přes celou budovu a teď máš bobříka mlčení.“

Franta vnímal, že se ho jeho kamarád snaží rozptýlit. Chvilí mu trvalo, než začal: „Nejde o žádné strašidlo, ale o našeho nového ředitele.“

„Zas tak děsivý mi nepřipadal,“ skočil mu do řeči Karel. „Ale možná začne strašit až při určování výše odměn.“

Franta začal vysvětlovat: „Je to můj spolužák z gymplu.“

„No a?“ divil se Karel. „Šikanoval tě a nebo spíše ty jeho? Proč tě to tak vzalo?“

„Nic takového,“ začal trochu váhavě Franta. „Na gymplu měl přezdívku Tichošlápek. Seděla mu. Byl takový tichý, nevýrazný. Na hodinách se celkem snažil, ale jinak se nikam nehrnul. Ani do hospody s námi nechodil.“

„A to je špatné?“ nedal se Karel.

„Nechápu to,“ povzdechl si Fran-

ta. „Já makám jako blázen a pořád jsem jenom vedoucím údržby. Nechápu, jak se zrovna on mohl dostat tak vysoko.“

Karel na to neříkal nic. Věděl, že jeho kamarád svým přístupem škodí většinou jenom sám sobě. Hned se rozčiluje a křičí. Není ochotný ke kompromisům ani tam, kde dávají smysl. Už mu i spolupracovníci z německé pobočky říkají „Zlý pan Fojer“.

Franta pokračoval: „Něco ti o něm řeknu. Učitel jednou nepřišel včas na poslední hodinu vyučování a my jsme se rozhodli zmizet. Asi by nám to prošlo, ale následoval výslech u ředitele školy. Všichni jsme zapírali jako v prádelně, jenom on pověděl pravdu. Pak si to vypil spolu s ostatními. Ptali jsme se ho, proč to udělal a on jenom řekl, že mu jeho víra nedovoluje lhát. Nic víc.“

„Takže náboženský fanatik?“

„Asi ano. Vzpomínám si, že jsme jednou v hodině občanské výchovy probírali idealistický a materialistický světový názor. Učitel ho z toho zkoušel. On začal docela přesně citovat poučky z učebnice. Pak mu učitel položil otázku: ‚Teorii znáte dobře, povězte mi Váš názor.‘ Nezopakují ti, co přesně odpověděl. Něco v tom smyslu, že věří v Boha a že Bůh nás všechny miluje.“

„Co na to ten učitel?“ ptal se Karel.

„To víš, nebyl schopen slova. Tys

tu dobu nezažil, ale bylo to ještě před revolucí. Komunisté věřící moc nemuseli.“

Franta zamyšleně dodal: „Tehdy jsem si říkal, že se projevil velice hloupě. Mohl následovat vyhazov ze školy. Učitel občanské nauky byl kovaný soudruh a vlastní názor odlišný od oficiální ideologie se trestal.“

Karel ho povzbudil další otázkou: „Jak to pokračovalo?“

„Nevyhodili ho ze školy a později bez problémů odmaturoval. Víc o něm nevím.“

Karel se ušklíbl: „Takže něco jako Johanka z Arku, jenom bez smutného konce na hranici.“

Franta se zatvářil nesouhlasně: „Vlastně se projevil statečně, ale to mě tehdy nenapadlo. Tehdy jsme se jenom bavili o tom, že by z toho mohl být pořádný průšvih. Vidiš, a najednou je výkonným ředitelem a my jsme ti dole.“

„Tak to by ses měl postavit před jídelnu a přivítat ho se smeknutým kloboukem. ‚Vítáme vás, pane řediteli. Je libo místo u stolu?‘“ dodal poťouchle Karel.

„Neblázni, vedení přece do jídelny nikdy nechodí,“ zpražil ho Franta. „Mají něco lepšího, tak proč by ztráceli čas mezi prostým lidem. To nestojí za komentář, chladne nám jídlo.“

Řízek byl výborný a oběma zvedl

náladu. Ještě než se jim podařilo dojíst, přistoupil k jejich stolu muž s podnosem naloženým talíři s jídlem.

„Dobrý den, můžu si k vám přisednout?“ zeptal se jich. Oba vzhledli a uviděli nového ředitele společnosti.

Chvíli bylo ticho.

Než stačili odpovědět, dodal: „Ahoj, Franto, tebe jsem od gymplu neviděl. Jak se ti daří?“

Franta chvíli jen nevěřičně zíral.

„Prokope?“

„Jasně. Copak mě nepoznáváš?“

Prokop se usmál a položil táč na stůl.

Lubomír Čevela

Tichost- dědictví na zemi

„Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví.“
(Matouš 5,5)

Když se řekne „tichý“, často si představíme člověka, který je klidný, nehádá se a nechá si všechno líbit. Ježíš tím ale podle mě myslí něco mnohem hlubšího. Tichost je schopnost přestat prosazo-

vat sám sebe. Dokud mám stále před očima to, co chci já, a stále upínám myšlenky na to jak by se věci měly dít a kam bych měl směřovat, není snadné slyšet Boha. V hlavě mám totiž příliš mnoho mého vlastního hlasu.

Bůh říká: **„Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje.“** (Izajáš 55,8) Tichost začíná ve chvíli, kdy dokážu říct: „Bože, nemusí být po mém.“ To není slabost ani rezignace. Je to důvěra. Přiznávám tím, že Bůh může vidět dál než já a že jeho cesta může být lepší než ta, kterou bych si vybral sám.

Ježíš říká, že tiší dostanou zemi za dědictví. A právě slovo dědictví je důležité. Dědictví si přece nemusíme vybojovat. Přijímáme ho. Kolikrát se v životě snažíme něco získat vlastní silou. Prosazujeme svoje představy, bojujeme o své místo a snažíme se mít všechno pod kontrolou. A přitom možná zápasíme o něco, co nám Bůh chce dát úplně jiným způsobem. Celá země patří Bohu. („Hospodinova je země se vším, co je na ní.“ Žalm 24,1). A pokud jsme jeho děti, jsme také jeho dědicové. *Dědictví nezačíná tím, co dokážu. Začíná tím, čím jsem.*

Tichost proto není jen způsob, jak jednáme s lidmi. Je to především náš postoj před Bohem. Místo: „Bože, požehnej tomu, co jsem

vymyslel.“ Se máme učit říkat: „Bože, ukaž mi, co chceš dělat ty.“ Když se ztišíme, vzniká v nás prostor naslouchat Bohu a nechat působit Ducha svatého. Ne proto, že bychom si Boží působení zasloužili svou tichostí, ale protože přestáváme všechno řídit sami. A možná právě tehdy začneme zakoušet požehnání, které Ježíš slibuje. Nezna-mená to, že náš život bude bez problémů nebo že dostaneme všechno, co chceme. Znamená to, že se učíme důvěřovat tomu, který ví, co je pro nás dobré. Tichý člověk nemusí všechno vybojovat. Nemusí mít poslední slovo. Nemusí mít všechno pod kontrolou. Protože ví, komu patří země. A ví, že je Božím dítětem. Možná právě tehdy, když přestaneme svírat svůj život ve vlastních rukou, zjistíme, že Bůh nám může dát mnohem víc, než bychom si dokázali sami vybojovat.

Pavel Kovář

**Tichost:
Síla zkrocená Duchem**

Když apoštol Pavel píše svůj známý seznam vlastností v epištole Galatským 5,22-23, snadno se pře-

hlédne jeden gramatický detail, který je však důležitý. Pavel neříká: „Ovoci Ducha jsou...“, nýbrž píše v jednotném čísle: „**Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.**“

Takto formulovaná věta nám odhaluje, že duchovní život není švédským stolem, ze kterého si vybereme jen to, co vyhovuje naší přirozené povaze. Duch svatý v člověku nenechává vyrůst pouze jedné izolované ctnosti, ale všechny popisované charakteristiky tvoří jeden plod. A abychom pochopili, jak tento plod drží pohromadě, musíme se podívat na jeho první slovo – lásku. Láska zde funguje jako pomyslná „stopka“. Pokud je plod odtržen od stopky, uschne. Stejně tak jakýkoli jiný projev Ducha, včetně tichosti, ztrácí bez toho, že by byl spojen s láskou svůj smysl.

Je přitom dobré rozlišit dva pojmy, které se mohou snadno zaměnit a také se často zaměňují: **dary Ducha a ovoce Ducha.**

- **Dary Ducha:** Jsou konkrétní nástroje ke službě. Duch svatý je uděluje každému člověku podle své vůle k budování společenství. Můžeme je přirovnat k pracovnímu nářadí. Řemeslník může dostat do ruky kladivo, pilu nebo vrtačku. Nářadí je k tomu, aby člověk mohl něco

udělat.

- **Ovoce Ducha:** Představuje výsledek vnitřní proměny lidského srdce. Není to záležitost momentálního obdarování, ale dlouhodobého duchovního růstu. Ovoce nepopisuje naši aktivitu, nýbrž to, kým *jsme*.

Můžete mít člověka s mimořádnými dary řeči nebo vedení, ale pokud v jeho životě chybí ovoce Ducha, jeho dary se stávají sebestřednými. Právě **tichost** je tou ctností, která je potřeba k tomu, aby se duchovní obdarování neproměnilo v nástroj, ve kterém se projevuje lidská pýcha a manipulace.

V dnešním světě, kde se cení výkon a sebeprosazení není slovo „tichost“ populární. Představujeme si pod ní plachost, ustrašenost, slabost nebo pasivní mlčení člověka, který si nechá všechno líbit. Biblický řecký termín *prautés* však má velmi odlišný význam. Znamená to **mírnost vyvěrající z vnitřní síly**, která je podřízena vyšší autoritě.

Nejlépe to ilustruje pohled do světa přírody. Představte si mohutného, divokého hřebce. Jeho svaly jsou napjaté, kopyta tancují po zemi a z jeho síly jde strach. V tomto divokém stavu je však kůň neužitečný, a dokonce nebezpečný. Když ho však vezme do rukou zkušený jezdec a zkrotí ho, hřbec neztratí

ani špetku ze své divoké energie, rychlosti nebo velikosti. Všechna ta obrovská síla se však podřizuje jezdcí a jeho pokynům.

To je tichost Ducha svatého. Není to absence síly, ale **síla, která se podřizuje Boží lásce**. Tichý člověk je ten, který je schopen udeřit, ale neudělá to. Má schopnost křičet a prosadit svou pravdu, ale raději naslouchá. Tichost jako ovoce Ducha svatého nás nečiní slabými, ale dává nám schopnost jednat s lidmi s úctou a mírností i ve chvílích, kdy se ocitneme ve vypjaté situaci. Je to viditelný důkaz toho, že naše „já“ již nevládne na trůnu našeho srdce, protože kormidlo převzal Boží Duch. Jak je to se mnou?

***Zkusme se zamyslet nad
následujícími otázkami:***

- Když se dostanu do konfliktu, reaguji spíše tak, že se snažím vyhrát pomocí argumentů, zvýšeným hlasem, ironickými poznámkami? Anebo jsem ochoten naslouchat druhému a jedním tak, aby se konflikt vyřešil smírnou cestou?
- V jakých oblastech svého života mám největší problém udržet svou „sílu pod kontrolou“?
- Je moje tichost skutečně motivována láskou k druhému člově-

ku, nebo jde někdy jen o pasivní ústup, abych měl klid (tzv. falešný mír)?

Zdeněk Žamboch

V letošním roce se během třetího červencového týdne hlavní sál hošťálkovské fary proměnil na orientální palác. Spolu se čtyřicítkou dětí jsme se ocitli na perském královském dvoře v Šúšanu v době konkurzu na novou perskou královnu. Tento titul získala obyčejná hebrejská dívka Ester a my se tak stali svědky toho, jak si Pán Bůh používá všechny události našeho života, aby uskutečnil svůj dokonalý plán. S Ester jsme se ocitli v královských komnatách, a dokonce v blízkosti krále Achašveroše. Mordokajovi jsme fandili pro jeho odvahu neklanět se nikomu jinému než Bohu a spolu s izraelským lidem jsme doufali, že Pán Bůh překazí plány krutého Hamana. A Boží Slovo nás opakovaně

ujišťovalo, že když svěříme svou cestu Hospodinu, On sám bude jednat tak, jako jednal v životě Ester, Mordokaje a všech židovských obyvatel Perské říše. Vedle samotného příběhu se všechny děti, tedy Médoové, Babylónané, Féniciáné, Lýdijci a další obyvatelé perských satrapií, podílely na doručování dobré zprávy o záchraně do všech koutů říše, a to společným zápolením a utkáními ve velkých hrách. Do záloh bylo povoláno mnoho ochotných dobrovolníků, kteří připravili lákavou nabídku kroužků od tvořivých, technic-

kých, sportovních či gastronomických. Měli jsme možnost navštívit také mysliveckou chatu a prověřit si znalosti našich lesů a jejich zvířectva a v neposlední řadě jsme také podnikli výpravu do Zlína do filmových ateliérů, kde nás děti překvapily svou kreativitou při vytváření vlastních animovaných minifilmů. Věřím, že se nám všem zapojeným dobrovolníkům podařilo z naší fary vytvořit místo plné smíchu, přátelství a přijetí. A společně věříme, že se i Tomu, pro Jehož slávu jsme do toho šli, mezi námi líbilo!

Martin Nevola

V šesté třídě přišli noví spolužáci. Byli z okolních vesnic, kde školy končily pátou třídou a na druhý stupeň začali dojíždět do naší školy. Vzpomněl jsem si na jednoho, který míval na lavici pořádek tak dokonalý, že budil dojem, jako by k nám přestoupil z nějaké klášterní školy. Nevím, jak jsme na to přišli, asi nám to prozradil nějaký dobrák, co už ho znal, že když mu ten jeho pořádek narušíme, bude následovat bouřlivá reakce. Využívali jsme toho, když jsme se nudili a chtěli se trochu pobavit. Ta jeho výbušnost měla výhodu v tom, že i v malé přestávce, šlo užít dost legrace. To by se s nějakým flegmatikem nepovedlo. Myslím, že hranici šikany to nikdy nepřekročilo. Nebyl slabší než ostatní a nenechal si nic líbit. Byly z toho jen nějaké honičky mezi lavicemi a menší potyčky, které přestaly tak rychle, jak začaly. Důležité bylo, že nebyl silnější než ostatní, to bychom si pak netroufli. I můj otec míval vznětlivou povahu. Maminka kdysi prohlásila, že se cítí, jako by chodila kolem nevybuchlé bomby. A tak, podobní zkušeným pyrotechnikům, jsme se

v podobných situacích snažili nedat příčinu k výbuchu, což se mi v tom dětském věku taky někdy nepodařilo. Vyrůstal jsem v době, kdy fyzické tresty patřily k základním výchovným prostředkům a ani já jsem se jim nevyhнул. Párkrát jsem možná dostal více, než situace vyžadovala, ale někdy jsem se trestu vyhnul, a tak v průměru si nemám na co stěžovat. Co se týká vznětlivosti hrál první ligu můj děda. Byl naprostým protikladem dnešních soudů, které dlouhé roky nejsou schopny dospět k nějakému rozsudku. Nevyšetřoval a často dostal výprask ne viník, ale ten, kdo byl po ruce. Vlastně své potomky nevědomky učil, co je zástupná oběť. Zůstali věřící všichni. Když jsem občas poslouchal své strýce, jak se smíchem vzpomínají na zážitky staré desítky let, mezi kterými nechyběly výprasky řemenem nebo starou duší od kola, říkal jsem si, na co asi bude vzpomínat dnešní mladá generace, když nikdo nedostal ventilkem po hlavě. Taky si pamatuji, jak nám učitel při probírání Newtonových zákonů říkal, že pokud dostaneme facku, nemáme si z toho nic dělat, protože jsme dotyčného stejnou silou udeřili tváří do ruky. Byla to ale slabá útěcha.

Musím ale zároveň napsat, že si nepamatuji, že by na mě děda někdy zvýšil hlas, a i můj otec byl

v pozdějším věku daleko mírnější a já bych byl rád, kdyby to nebylo jen stářím. Bylo by vlastně pro mě zklamáním, kdybychom své nepravosti opustili jenom proto, že už na ně nemáme sílu nebo nám přestaly chutnat.

Ježíš nám vzkázal: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce.“ Neřekl by to, kdyby to možné nebylo. Taky jsme mnohokrát ujišťování, že od té doby, co mu patříme, nejsme na změny v našich životech sami.

Tiší dostanou zemi za dědictví. Na dědictví se ale musí čekat. Ne jako marnotratný syn, který požadoval dědictví předčasně a neuměl si je udržet.

A tak k tichosti a pokoře patří asi i trpělivost.

Lubomír Smílek

O TICHOSTI

Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví.

Tichý...

Beránek obětovaný za hřích...

“Kdo je vlastně tichý? A co je to vlastně obět? Co je to vlastně ovoce Ducha?”

Pro mně s tím souvisí ještě jedna otázka: “Jaký je vlastně můj motiv k tomu, co dělám?” Tuhle otázku si kladu dnes a denně. Ježíš byl tichý a pokorného srdce. Obětoval se za mně, za Tebe.

Pro mě znamená “být tichý”, aktivní postoj. Aktivní postoj ochoty k oběti v něčí prospěch tak, že nečekám vlastní zisk.

Obět, pokud ji nemusíme podstoupit a přesto to uděláme, a to byl právě Ježíšův případ, je vědomý čin, kterým se něčeho vzdáme. V našem případě nemusí a většinou ani nejde o život. A přece, jsme tak často postaveni na křižovatku, na rozcestí, kdy je před námi rozhodnutí o oběti. Často jde o náš čas, který obětujeme pro druhé kolem sebe tím, že jim jej věnujeme. Nebo něco pro někoho uděláme.

Povím vám – takový čin má daleko větší váhu než slova. Určitě jste si všimli, že málokoho uargumentujeme při polemice, vlastně téměř o čemkoliv. Ale srdce lidí se otevírají při naší nezištné oběti – a nemusí jít o velké věci. Když jsem před pár lety začínal v nové práci, procházel jsem celou řadou různých školení a testů, které se skládaly z výukové části a následného testu. Jednou z těchto oblastí bylo školení, které mělo za cíl zpřístupnění databáze kontraktů. U tohoto školení se jednalo o celkem složitou proceduru,

kteřá probíhala v několika krocích, kterými člověk prokazoval své znalosti firemní politiky. Jeden mladší kolega to měl ještě před sebou a ptal se mně, jak se to dělá, protože jsem si tím před nedávnem prošel. Na druhý den ráno, abych si byl jistý, že mu dokážu poradit do nejmenšího detailu, jsem si to školení prolétl ještě jednou. On pak přišel a ptal se mně znovu, jestli bych mu s tím pomohl. Řekl jsem mu, že jsem to školení prošel znovu a že mu s tím rád pomůžu. To ho na chvíli úplně zarazilo: “Tys to prošel celé znovu - kvůli mně?” “Ano.” Řeknu k tomu jen tolik, že ten den jsem získal v kanceláři přítele, který mě neobejde, aniž by mi podal kus dobrého slova, úsměv, vtip. A to dodnes, třebaže je to už skoro tři roky. Ono tohle opravdu funguje a když takový člověk uvidí třeba pak křížek na krku, je daleko snazší o tom něco říct, aby to bylo slyšet.

Je tu ale důležitá jedna věc: Motiv. Pokud bychom takové věci dělali programově za účelem naklonění si osob nebo jiným zjištěným účelem, nebude to fungovat. Lidé kolem nás velmi brzo vycítí, zda jsme pokorní a tiší (třebaže někdy je tato tichost i vesele hlučná), a nebo zda se je pouze pokoušíme manipulovat dobrými skutky.

Určitě znáte pohádku Mrazík a chvíli, kdy se Ivan změní zpět na

člověka. Až ve chvíli, kdy uvidí hůl babky, kterou předtím nesl na zádech a chce jí hůl nezištně vrátit. Až tehdy to zafunguje a Ivan se promění.

Přesně tak to funguje.

Děláme věci k Boží radosti
a nebo?..

A v tom to je.

Na závěr budu jen citovat verš, který podle mně velmi úzce s dnešním tématem souvisí:

Římanům 12,15

“Radujte se s radujícími, plačte s plačícími.”

Martin Čevela

Ezau a Jákob

Příběh o Ezauovi a Jákobovi je obvykle vykládán tak, že Jákob byl podvodník a Ezau byl chudák, kterého Jákob oklamal.

Podívejme se na to, co o tomto příběhu, o těchto dvou bratrech píše Písmo; čteme o tom v 1. knize Mojžíšově, v Genesis.

Byli to synové praotce Izáka a jeho ženy Rebeky, která pocházela ze stejné rodiny jako Izák a byla to blízká příbuzná Abrahama, Izákova otce. Abraham nechtěl, aby si Izák

vzal za manželku ženu některou z pohanských národů, mezi kterými žili. Proto poslal svého služebníka do své rodiny, kde se vzývalo Hospodinovo jméno. Čteme o tom v *1. Mojžíšově 24. kapitole*. Izákovi bylo 40 let a dalších 20 let čekal na narození potomků a byla to dvojčata Ezau a Jákob. V těhotenství však měla Rebece potíže a šla se dotázat Hospodina a Hospodin jí řekl: „*Ve tvém životě jsou dva pronárody. Oba národy se rozejdou, jen co z tebe vyjdou. Jeden národ bude zdatnější než druhý, bezpočetný bude sloužit počtem skrovnějšímu.*“ (*1.Moj.25,23*) Rebece to slyšela, Izák o tom možná ani nevěděl. Rebece se narodila dvojčata, první byl ryšavý a dali mu jméno Ezau, druhý se svého bratra držel za patu a dostal jméno Jákob (*Gen 25,25-25*) Izákovi bylo tehdy bylo již 60 let.

Oba tito synové vyrůstali a tak se podívejme co o každém z nich čteme v Písmu čteme a to v 1. knize Mojžíšově. Tam ve 25. kapitole ve verších 27 a 28 čteme: *Když chlapci dospěli, stal se Ezau mužem znalým lovu, mužem pole, kdežto Jákob byl muž bezúhonný a sídlil ve stanech. Izák miloval Ezaua, protože z lovu měl co do úst, kdežto Rebece milovala Jákoba.*

O Ezauovi čteme ještě jednu věc a to v *1. Moj 26, 34 až 35*: *Když bylo Ezauovi čtyřicet let, vzal si za ženu*

Jehúditu, dceru Chetejce Beéra, a Basematu, dceru Chetejce Elóna. Ty působily Izákovi a Rebece jen hořké trápení.

Mezitím došlo ještě k oné známé události, kdy Ezau prodal svému bratru prvorozenství. Obvykle se to prezentuje tak, že to na něm Jákob vymámil a vlastně jej podvedl. Je to text z *Gen 25. kapitoly veršů 29 až 34*: *Jákob jednou připravil krmí. Tu přišel Ezau z pole znavený a řekl Jákobovi: „Dej mi zhltnout trochu toho červeného, toho krvavého, jsem znaven k smrti.“ Proto se jmenuje Edóm (to je Červený). Jákob však řekl: „Prodej mi dnes své prvorozenství!“ Ezau na to odvětil: „Stejně mám blízko k smrti, k čemu je mi prvorozenství!“ Jákob řekl: „Odpřisáhni mi to dnes.“ A on mu to odpřisáhl, a tak své prvorozenství prodal Jákobovi. Jákob dal pak Ezauovi chléb a čočkovou krmí. Ten pojedl, napil se, vstal a odešel. Tak Ezau pohrdl prvorozenstvím. U tohoto textu je potřeba všimnout si jedné věci, která se lehce pomíjí a to, co Ezau říká Jákobovi: „Dej mi zhltnout trochu toho červeného, toho krvavého, jsem znaven k smrti.“ To, co bylo krvavé, v čem byla krev, Izraelci měli a mají zakázáno jíst.*

Vysvětlení, co to znamenalo, uváděl bratr profesor Bič při jedné návštěvě v našem sboru v 60. le-

tech. Znázornil to trojúhelníkem a asi jste toto vysvětlení již slyšeli. Vrcholy trojúhelníku představují tři bytosti: *člověk, zvíře, Bůh*. Spojením jednotlivých bytostí pak vzniká: *zvíře + Bůh → člověk; Bůh + člověk → zvíře*; a to poslední: *člověk + zvíře → Bůh*. Podle pozdějšího zápisu Zákona (Lev. 17,11), kde se píše: „*Nebo duše všelikého těla ve krvi jest.*“ (Kral.) Ezau vlastně chtěl tímto způsobem získat božství, božskou sílu, a to bylo naprosto nepřipustné.

A Ezau pohrdl prvorozenstvím.

Čas šel dál, Izák stárnul a tak se rozhodl, že předá vedení rodu do rukou následovníka a tím byl podle všech zvyklostí prvorozený syn, a tedy Ezau. Zavolal si ho a požádal, aby mu přinesl pokrm z lovu, který mu chutnal, a že mu pak jako prvorozenému požehná. Prekérní situace. Ezau prvorozenstvím pohrdl a vzdal se tím i odpovídajícího požehnání, Izák byl slepý a má to ten význam, že v této věci i duchovně. Bylo tady proroctví, že nositelem vedení rodu bude ten druhý, mladší, tedy Jákob a co tedy dál? Do věci se vložila Rebeka, která slyšela rozhovor Izáka s Ezauem a začala jednat. Přestože se Jákob vzpíral s tím, že ho Izák pozná, celou situaci zrežírovala. Zdálo by se nám, že za tím byl dobrý úmysl, aby se naplnila Boží vůle vyjádřená v pro-

roctví před narozením obou synů, a tak jakoby chtěla napomoci naplnění tohoto slova. Ale byl to spíše akt nedočkavosti a nedověry. *Celý tento příběh čteme v 1.Mojžíšově 27. kapitole.* Rebeka spolu s Jákobem následovali Abrahama, který byl poslušný až do krajnosti, když mu Hospodin pověděl, že má obětovat svého jediného syna, svou jedinou naději. ***Abraham poslechl, Hospodin zasáhl a Abraham bývá nazýván „otcem víry“.*** Milan Michalík

ZAMYŠLENÍ

Dominika Marosze

"Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce a naleznete odpočinek svým duším." Mat 11:29

Když jsem přemýšlel nad tímto textem, tak jsem si uvědomil jak obrovskou nebo nesmírnou trpělivost se mnou musí Ježíš mít.

Jsem totiž často roztěkaný, obzvláště v dnešní době displejů, a to ať už notebooku nebo našich „mobilních přátel“, kterým věnuji až příliš mnoho času.

Nejvíce mě oslovuje že On je tichý a pokorného srdce. Tichost v tom

smyslu, že říkám pouze to, co říkat mám, a učit se každý den od Ježíše Krista. Ježíšova pokora je úplně na jiném levelu. Ano i Ježíš se naštvál, ale nezhrěšil při tom, na rozdíl od nás lidí.

Odpocinutí duše si představuji tak, že je to klid uprostřed všech zkoušek a jistota bezpečí v Pánu.

Vždyť v 1. Kor 10:13 se píše:

"Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát."

V dopisu Korintským je utěšení – ujištění, že Bůh je s námi i přes všechny naše trable a starosti.

Jsem moc vděčný, že jsem mohl toto napsat a čtenářům přejí požehnaný čas s naším Pánem.

Dominik Marosz

UNITED

Letos už 16. ročník multižánrového festivalu United se jako vždy konal

ve Vsetíně. Z připraveného programu si každý našel to, co ho baví, ať už semináře, koncerty, workshopy, rozhovory nebo modlitby. I přes nepříznivé počasí dorazila spousta lidí. Jako každý rok nemohl ani letos chybět merch, trdelníky a další stánky se zajímavými věcmi. Celý festival nesly na rukou spousty modlitebníků a do příprav bylo zapojeno desítky dobrovolníků. Pro mě byl UNITED nezapomenutelný zážitek. Boží přítomnost jsem cítila během celého festivalu. Z tohoto dobře stráveného času si odnáším spoustu nových poznatků. Myslím si, že tento festival by se měl zachovat i pro další generace.

Jana Flachsová ml.

UNITED

- místo, kde máme možnost se setkat s novými lidmi, znovu vidět kamarády, které vídáme jen výjimečně, místo, kde se cítíme dobře i přes špatné počasí. Je tu šance nejen najít ostatní věřící vrstevníky, ale najít i sebe, jako Božího tvora. Věřící mluvčí se nám pak snaží pomocí přednášek najít odpověď na otázky, které si klademe. Chvály, na které se sjedou kapely z mnoha různých míst, kde se můžeme uvolnit, užít si společný čas. Každý se tu cítí trochu jinak, proto to nejde pojmenovat, každý tu najde něco jiného, ale věřím, že je to skvělá možnost, jak najít nějaký další chybějící puzzlek

do velkého obrazu. Letošní United byl pro mě rozhodně výzva. Namísto 2 jsem měla 3 nohy, z toho 2 nebyly moje 🙄. (Měla jsem berle.) Naštěstí byli okolo mě obětaví lidé, a samozřejmě i dobří kamarádi. Byly tu zajímavé přednášky a mluvčí, a to včetně Pavla Hoška. Programy byly hezké, a nechyběla tu ani svědectví, která někdy vážně překvapila. Na chválu přijeli i Němci a další kapely, ale nejdůležitější byla vřelá a přátelská atmosféra, díky které jsem se tu cítila dobře. Když někoho náhodou popadl hlad, byly tu stánky s občerstvením, kde se dalo vyzkoušet něco chutného. Už se těším na příští United, který bude jistě znovu plný nových zážitků.

Viola Štěrbová

UNITED

očiima neúčastníka, alias nedobrovolně zapojeného neúčastněného pozorovatele.

Letošní United jsem prožít nechtěla, a to pokud možno vůbec nijak. Dcera Violka byla dohodnutá s kamarádkami, že na United dojede vlakem, dokonce si na základě sítě svých rozsáhlých kontaktů z Royalu dojednala ubytování u známých na Vsetíně. Já jsem byla připravená jet s ní a v klidu pobýt v Hošťálkové s rodinou. Ovšem jak už to tak bývá, ne vždy všechno vyjde podle našich

představ.

Takže: Z akce, která United předcházela, se dcera vrátila o berlích. Pan doktor (jehož děti shodou okolností byly na stejném táboře Royal Rangers jako ona) jí po zralé úvaze a veselé diskusi na téma „tak který trouba Ti to udělal“ a „vyříd Adamovi, že mu pěkně děkuješ“, předepsal berle na tři týdny a následně měsíc rehabilitací. Ovšem, jsa sám příznivec Royalu, Violku před odchodem z ordinace povzbudil slovy: „No, ty jsi šikovná holka, tak když tak na další akce jet můžeš. Akorát halt budeš o berlích.“ Do United zbýval týden a před námi otázka „pustit, nebo nepustit?“. Jako střízliví rodiče jsme dopěli k závěru, že jet za těchto podmínek na United je blbost. Ovšem pohled na trpící dítě se rodičům snáší těžko. Co včil? – Musela bych Violku dovést vlakem na Vsetín, ale jak tam bude skákat na Horní město a zpátky na program několik dní? – A právě v tu chvíli volá náš kamarád Kuba: „Ty, Evi, slyšel jsem, že je Violka o berlích. Já jedu na Vsetín za rodiči a budu tam po celou dobu festivalu. Když byste přijely vlakem, tak jí můžu vyzvednout a dovést na ubytování a potom ji vždycky ráno i večer můžu vozit na program a zpátky. A pokud by potřebovala si odpočinout, tak i přes den jí můžu hodit. A v neděli pojeďu

zpátky do Prahy, tak Vás můžu nabrat obě.“ V podobném duchu následoval zbytek rozhovoru, kdy Kuba promptně zajistil ubytování pro naši švagrovou, švagra a jejich tři děti, přičemž jejich dceru umístil tak, aby spala s Violkou ve stejné rodině, aby Violka měla morální podporu.

Musím říct, že mi to vyrazilo dech. Takže jsme jely. Violka byla spokojená a já také. Byla nadšená, že viděla kamarádky a líbil se jí i program. Švagrová jí koupila nové tričko a latté. Berle, jak se zdálo, nečinily až takový problém. A já jsem byla u našich. Bylo to fajn.

Troufám si říct, že letošní United jsem si neužila. Účastnila jsem se pouze jednoho večerního programu, který mne definitivně přesvědčil, že jsem stará. Ale odjížděla jsem s pocitem, že mám kolem sebe enormně laskavé a obětavé lidi. A toho si cením.

Eva Štěrbová

UNITED

*Několik postřehů z letošního
Unitedu*

Obdobně jako u předchozího příspěvku, letošního ročníku Unitedu jsme se s mou manželkou účastnili jen okrajově. Byli jsme jen v sobotu a to na odpoledním a večerním programu. Odpoledne jsme byli na přednášce Pavla Hoška s názvem „Co nás čeká na druhé straně“ a pak na večerním závěrečném programu.

Z odpolední přednášky mě zaujala a oslovila odpověď jednoho člověka, kterého se někdo jiný zeptal, když jej viděl číst knihu Zjevení Jana, o čem to vlastně čte a ta odpověď byla jednovětná a zněla: „*Ježíš to vyhrál.*“ Myslím si, že to v podstatě vystihuje smysl a zvěst celé zvěsti Písma – „*Ježíš to vyhrál.*“ Pavel Hošek se dále ve své přednášce snažil přenést zvěst Zjevení Jana z nějaké vzdálené, svátostné polohy do věcí konkrétních.

Ve večerním programu mě zaujal výrok a slovo Jana Patty Pavlíčka, římskokatolického faráře, který ve svém proslovu řekl asi toto: „*Neporovnávejte se s druhými lidmi, protože tím bráníte Duchu svatému, aby při vás působil.*“ Myslím, že je dobré na to dbát a Duchu svatému tak nepřekážet. Ve svém slovu také mluvil o své životní cestě, kdy např. již zažil a přijal křest v Duchu svatém při studiu v semináři a jaký to mělo význam a mělo na něj vliv v jeho další službě. Úroveň a intenzita hlasitosti písní a textů byla pro nás příliš vysoká a byla asi víc přijatelná pro mladší generace. Ale parafrázováno slovy apoštola Pavla: „*Jen když se jakýmkoli způsobem zvěstuje Kristus; z toho se raduji a budu radovat.*“ (Filip. 1,18) Takže, je-li to vše zaměřeno ke zvěstování Pána Ježíše, tak je houšť a větší kapky, i když, i když ... *Milan Michalík*

Prvopočátky Jednoty bratrské

Výňatek z knihy

Rudolfa Říčana

Dějiny Jednoty bratrské

Asi v této situaci upozornil Rokycana své pražské posluchače na Petra Chelčického a na jeho spisy. Pozdější vydavatel Chelčického díla „Síť víry“ o něm napsal: „*Ač nebyl mistr sedmera umění, ale jistě byl plnitel osmera blahoslavenství i všech božských přikázání, i byl jest také pravý doktor český, v zákoně Páně vyučený bez poblúzení od pravdy.*“

Řehoř a jeho přátelé byli Chelčickým zaujati, četli pozorně jeho spisy. Viděli v něm věrného tlumočníka Božího zákona a dali na sebe silně zapůsobit jeho argumentací, zvláště pokud šlo o poměr křesťana ke světu. Byli posílení i jeho touhou po nápravě husitské církve i jeho rozhodným krokem k Písmu jako jediné normě učení i řádů a rozhodným nastoupením cesty života Bohu cele oddaného, světu navzdory. Byli víc než naplnění touhou po utvoření takového společenství, kde by jedni druhým sloužili k víře a ke křesťanskému životu. Očekávání, že takové společenství bude vytvořeno, bylo

takřka ve vzduchu. Nebyl to jen Rokycana, který vyhlížel dobré křesťany skryté v koutě. Kolovala slova prý Matěje z Janova o lidu bez meče, jenž prospěje. Ale nebylo třeba proroctví šířených v lidu. Bratří budou skupinou vědomě nepatrnou počtem, budou menšinou, jak sluší na věrné Kristovy. Pravá Kristova církev byla vždy menšinou mezi lidmi. Uprostřed obecného porušení utvoří kruh, v němž budou slavit Boha, konajíce v hledání spasení svůj úkol ve světě. Neboť pro svět, pro porušenou církev, je naděje, jen když pozná milost nabízenou v Kristu Ježíši.

Řehoř vynikal vůdcovským a organizačním nadáním. Chodil od místa k místu jako živá spojka mezi rozptýlenými skupinami, i když větší část Bratří našla společné sídlo na panství litickém ve vsi *Kunvaldu* poblíž města Žamberku.

Odchod se do ústraní měl zřejmě Bratřím usnadnit odvrácení od světa a jeho pokušení a dát možnost života co nejprostšího v bratrském společenství. Kunvald je poutal proto, že v žamberském faráři podobojí Michalovi konečně poznali kněze dobrého života a horlivého duchovního pastýře, jehož péči se rádi svěřili.

Nejbohatší pohled do řádů bratrských sborů v jejich prvních počátcích podává *„Spisek starých Bratří“*

obsahující jejich „svolení“ učiněné „na horách rychnovských“ léta 1464. Věřoučná základna bratrského společenství je tu vyslovena co nejstručněji, ale přece se vši výrazností: *„Přede všemi věcmi nejprve o to sme se svolili, abychom se spolu v víře Pána Krista ostríhali a v spravedlnosti ustavovali, kteráž z Boha jest, v lásce přebývající, naději měli v Bohu živém.“* Víru, lásku a naději budou Bratří záhy ve svém bohosloví znovu a znovu vytyčovat jako věci podstatné vedle služebných (slova Božího, svátostí a klíčů) a případných, jimiž jim byly řady církevní. Celé svolení týká se pak života a řádů. Bratří se tu zavazují k životu ctnostnému a pokornému, jenž je ve víře, lásce a naději zakotven. Přislubují, že se budou navzájem vzdělávat a napomínat i napomenutí přijímat.

*Rudolf Říčan – Dějiny Jednoty bratské
Nakladatelství Kalich, Praha 1957
Výběr z kapitoly III – Počátky
připravil Milan Michalík*

**Učedníka poznáš snadno
- chce se učit**

★

*Pavel Kosorin
BIBLICKÉ AFORISMY*

Nakladatelství Cesta

**ZA BRATREM
JANEM
UHŘÍKEM**

Dne 24. srpna 2026 ukončil svou životní cestu a vešel do odpočívnutí Božího lidu bratr Jan Uhřík. Narodil se 20. ledna 1956 v rodině Antonína Uhříka a od dětství byl svými rodiči veden k víře v Boha, v Ježíše Krista. Navštěvoval Nedělní školu a po návratu z vojny se účastnil mládeže. V Nedělní škole také učil. Od roku 1989 a po několik dalších let vedl dětské prázdninové tábory. Několik období byl členem staršovstva našeho sboru a také sloužil kázáním Božího slova při bohoslužbách. Seznámili se a vzali s Janou rozenou Jílkovou a mají spolu syna Filipa. Jako nikdo z nás nebyl ani Jenda člověkem ideálním, snažil se však svou službu dělat co nejlépe.

***Je v Boží ruce a my na něj
s vděčností vzpomínáme.***

1905

Letos je heslo: Amerika! Vyjeli Sypták za Českovým mlýnem, s rodinou, Jiří Nevola z Pálen. pasek s rodinou, Kovaldova Rozára s děckem, Zemánkova Rozára, svob. a Hanulík Tom. s rodinou z Držkové. K tomu ohně. Správce statku byl opět v panském bytě pojistil pasáka a tím si vzali pojištění. Počátkem (1). března vyhořela Kociánka č. 171 a 172. Pýchou dodělává a proto podpaluje. Celou rodinu přivedl na mizinu. Nejbídnější je, že se nedá skončit toto ohyzné paličství.

Pro zimu a nepohodu syjeme až v květnu. Já skončím dnes šestého, dá-li Bůh.

Letos opravili a nově upravili jsme oltář. Obraz je z Berlína. I s rámem stojí 339 marků. Oltář je pojištěný. Na II. Sv. Vánoční byli mládenci na silnici před farou. Když mi toho bylo mnoho, vzal jsem laternu a šel mezi ně a řekl jim: „Přišel jsem vám posvítit aby jste se poznali a aby jste si neublížili.“ Nastalo ticho

a uschovali se. Jeden, Vítek od Malinů přistoupil ke mně a pověděl: „I z vašeho kázání se posmívali!“ Posměvači utichli, šel jsem domů, jak jsem se obrátil, opět se sešli a nadávali mi, ale hojně i stleskali k tomu. Já jsem se vytratil a šel jsem domů. Vyznačili se katol. Kurtin, natěrač, Nezdařil, kat. stolář a náš Palát Josef stolář. Konečně bylo ticho. Nu laterna účinkovala. Na nový rok nepřišli do kostela, báli se přání a já to ani nezpomenu. Tak se jde skrze pohanění! Letos propadli tři podsečky a kolik jich bude následovat! Běžíme v záhubu.

1906

Zas něco nového! Ještě bývalý kostelník Jan XXX zaobíral se se spiritismem. Jeho bratr, krejčí přinesl jej z Brna. Tento krejčí byl zde členem spolku Křesťanských mladíků, potom baptistou, pak soc. demokratem, teď je spiritista. Spiritismus vyšel z tohoto domu, dostal se do Rajnochovic, zas k našemu BBB. V Raj. se tak rozšířil, že kat. farář spojil se s tamějšími úředníky a tito vypověděli práci všem spiritistům. Učinkovalo! Ale syn CCC medium přišel na Kotáry zas k našemu presbyteru DDD. Štěpánu (KA) a mámil lid. Z Kotářů dostal se spirit. zpět do Hošťálkové do

Hájků k FFF pak k LLL na Pál. pasekách, pak k KKK pak na Damašek k MMM. Lidé byli jak posedlí. Kázání proti tomu pak se zdálo, že je bez účinku. Když však NNN předvolal i Pána Ježíše, byl jsem nemilosrdný. V 5. neděli po Zjevení byli v kostele media, vyjma OOO, nemůže chodit. Kázal jsem: „Kde se vzal koukol?“ Účinkovalo! Ale k tomu dopomohlo i následující: U RRR byli počas schůze tak napnuti, že medium, syn a školák RRR viděl samé duchy, malé i velké a žena A. rozličná světla. Strach pojal všechny. Stolek skákal bez přestání. A. v strachu házel duchům řepu křiče: „Na nažer se!“ A jeho žena chytila vidly. Všechno se rozprchlo. Jen dva zůstali s nimi, aby za přestrašené hospodáře opatrovali dobytek. Schůze přestaly. Jak dlouho? Práví se, M, si vydělal za vybírání na světlo a papír 140 K. I mého otce si předvolali. Toto psání je zde velmi rozšířené!

Dne 5. února koupila církev od Rozáry K. č. 200 grunt za 3100 zl. Je to vdova po kurátorovi církve. Pojede do Ameriky, kam se koncem ledna odebral příbuzný Jan s celou rodinou, potom Ignác P, když prodal paseku. Žena a děti zůstaly zde. Konečně Pl., vdova po kostelníkovi i se svým synem Josefem. Tito dva se jen vrátili. Žádný

nevěděl ničeho. Ani Žilík učitel u něhož sloužila. Vystěhovala se v noci. Pýcha Pl. je u konce. Třináctého září šli mládenci pytláčit do obory. Štěpánovi – Marušanovi č. 181 prostřelili hajní nohu. Zůstal na místě. Až sem se dopracoval. Srnu našli četníci u Jura Kováře patykáře č. 147.

1907

Spiritismus kvete. Duši vypudili Franc, H. M. i s rodinou do Ameriky. Slibovali mu vše dobré. Prodal paseku v Hájkoch a jel tam. Na podzim byl zas zde a opět duchaří. U J. 174 byl řídicím duchem Kr. býv. Senior. Kázal každou středu. Na Velikonoce jsem jim oznámil v kostele, že 100 zaplatím cestu do Ameriky a za 100 úmrt. listů jestli je přivedou spolu, 900 zl. Ohlas žádný. Duch jim řekl: že Kr. vskutku žije a že se to zjevoval falešný duch. Ale duchaří dál. Bláznů je vždy dost.

K přednášce, kterou jsem měl proti jich přišlo hojně, ale všechno marné. Trvají v bludu.

Další část sborové kroniky se opět pokusil po Janu Kadlečikovi přečíst a přepsat
Milan Michalík

Protože jména zde se vyskytující jsou ve velké části jmény současnými, jsou uváděny pouze velkými písmeny.

PO PRÁZDNINÁCH

O PRÁZDNINÁCH

Je za námi další období roku a sice prázdniny. Děti měly prázdniny (některé by to možná viděly opačně – tedy 10 měsíců prázdnin a dva měsíce školy), už je po prázdninách a tak se můžeme ohlédnout zpětně na tento čas. Ovšem ne se smutkem, ale s vděčností za to co jsme směli prožít, kde jsme mohli být a s kým jsme se mohli setkat. Obvykle se vzpomíná na pěkné cestování, pěknou přírodu, pěkné moře, pěkná pohoří atd. Osobně si myslím, že nejvíc se vzpomíná na setkání; setkání s lidmi a setkání s Bohem.

Ale zpátky do letošních prázdnin

RODINNÁ DOVOLENÁ V CHORVATSKU

Ještě před začátkem prázdnin se uskutečnila rodinná dovolená v Chorvatsku, kterou připravil a uskutečnil bratr Pepa Bartoň a dal k tomu k dispozici autobus. Byl to pobyt hlavně rekreační, avšak s večerním duchovním programem.

RODINNÁ DOVOLENÁ V MALENOVICÍCH 5.-11.7.2026

Letošní rodinnou dovolenou připravili lidé z vsetínského Horního sboru a sešlo se nás celkem asi 65 včetně dětí a to ze všech možných sborů a církví a od východu až na západ naší republiky. Děti měly svůj program, který připravily Miluška Mačková, Anička Hříbková a další a my dospělí svůj dospělácký program. Ráno se začínalo společně a to společným zpíváním; pak se děti odebraly ke svému programu.

Program pro dospělé dopoledne a večer a připravovali ho Roman Mazur, náměstek synodního seniora a Max Kašparů, známý psycholog, spisovatel, atd. atd. Odpoledne bylo volno a každý si určoval, co bude dělat. Středa byla jako obvykle volným dnem, který mohl každý využít podle svých zájmů. My jsme se vypravili na Pustevny, kam jsme se nechali vyvézt lanovkou z Trojanovic. Pěšky jsme se vydali směrem k vrcholu, ovšem až tam jsme nedošli. Skončili jsme u obnovené sochy pohanského boha, která se už nejmenuje „Radegast“, ale „Radhošť“ a je vytesaná z pískovce (původní socha z 20. let minulého století byla betonová).

Svůj pobyt jsme ukončili ve čtvrtek, protože jsme jeli na další akci do Brna.

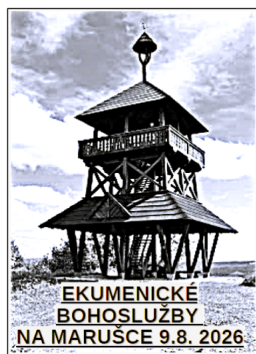
Milan Michalík

KONFERENCE CHARIS BRNO

Ta další akce, na kterou jsme ve čtvrtek odjížděli, byla „Konference

Charis“ dříve známá jako „Katolická charismatická konference“. Měla název „katolická“, ale slouží a sloužili mnozí přednášející z protestantských církví (Pavel Hošek, David Novák, Petr Hůšť, Mojmir Kallus a další) a také účastníci konference, kteří jsou přijímáni docela normálně. Konference se konala v prostorách Brněnského výstaviště a účastnilo se jí asi 5 – 6000 osob. Letošní měla motto: „*Především střež a chraň své srdce, vždyť z něho vychází život.*“ (Prísł. 4,23) Záznamy přednášek budou nyní uveřejňovány na TV NOE. Jako poslední z celého cyklu byl sobotní večer věnovaný písním, chválám a přímluvným modlitbám. Možná se někdy divíme, že se takové akce uskutečňují v rámci katolické církve, leč Duch svatý vane tam, kam chce; tak se divme.

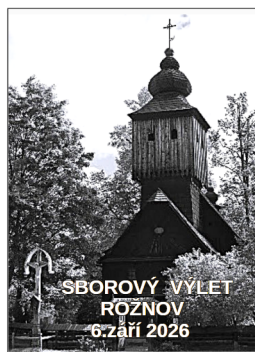
Milan Michalík

Tak jako v uplynulých letech, proběhly o první srpnové neděli společné ekumenické bohoslužby u roz-

hledny na Marušce. Byly společné církví ČCE, ŘKC, CASD a také dalších (zkratky lehce rozluštíte). Sešli jsme se v 10 hodin a bylo nás víc než sto. Písněmi posloužily smíšený pěvecký sbor, dětský sbor Notička a společně jsme zpívali další písně. Službou Slova, modlitbami, pozdravy, požehnáním, apod. posloužili náš farář Marosz, řím. kat. farář Szwarc, host Kornelius Novak a další. Bohoslužby byly přenášeny místním televizním programem. Po bohoslužbách bylo pro účastníky připraveno pěkné občerstvení. Pán Bůh nám daroval pěkné počasí, a tak jsme nezmokli. Takže díky všem, kteří tyto bohoslužby připravili, avšak nejvíce našemu nebeskému Otci. A na shledanou nejen v příštím roce, ale při všech pravidelných bohoslužbách i při všech setkání během týdne.

Milan Michalík

V neděli 6. září jsme společně vyrazili na sborový výlet do Rožnova pod Radhoštěm. Při příjezdu k

evangelickému kostelu nás přivítali bratři a sestry z místního sboru teplem čajem a výborným občerstvením. V deset hodin jsme se přidali k maličkému shromáždění místní hutské církve, slovem posloužil br. far. Milan Koplík. Po bohoslužbách jsme se vypravili do valašského šenku Zavadička, kde nás čekal oběd a přilehlý sportovní areál, který především využily naše děti. Průlezky, lanová hvězda a zmrzlina nezůstaly bez povšimnutí. Odpoledne jsme prožili ve valašském skanzenu v Rožnově, kde si mohl každý přijít na své. Jsme Pánu Bohu vděční za společný čas i přívětivé počasí.

Jana Flachsová

SPOLEČNÉ BOHOSLUŽBY

V neděli 30. srpna jsme prožili společné rodinné bohoslužby, při kterých byli vysláni do nového školního roku jak děti, tak učitelé. Pavel Kovář, který vedl bohoslužby, vyprosil všem Boží požehnání, moudrost a odvahu. Něco z kázání: V kázání nám připomněl, že škola (práce) je misijní pole, na kterém máme být světlem.

"Být světlem znamená, být někdy jiný než ostatní. A z toho máme strach. Co když se mi budou ve škole smát? Co když budu vypadat trapně? Co když si kolegové budou myslet, že jsem divný? Co když nechci být jiný? Vezměme si příklad

z Ježíše. On přišel na zem mezi lidi. Žil s nimi, jedl s nimi, prožíval jejich bolesti a radosti, naslouchal jim a modlil se za ně.

V knize Jozue je napsáno:

Bud' rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš? (Joz. 1,9) Krásné zaslíbení, že Bůh s námi bude všude. Ve škole, v práci, při sportu i na táboře. A také nejsme posláni proti lidem, ale k lidem. Škola ani práce nejsou bojiště, ale misijní pole. Jsou místem, kde žijeme mezi lidmi, které Bůh miluje. Nejdu tam bojovat proti lidem. Jdu tam žít mezi lidmi. Možná jsi jediný člověk ve své třídě, který se za své spolužáky modlí. Ale rozhodně nejsi sám. Bůh už tam dávno působí a připravuje ti cestu." K tomu nám dopomáhej sám Bůh.

Jana Flachsová

DÁVNÉ VZPOMÍNÁNÍ

také prázdninové

Mé osobní vzpomínky jsou různé a velmi jsem byl osloven a povzbuzen jednou prázdninovou událostí z poloviny osmdesátých let minulého století, kdy jsme se skupinou mládeže jeli na kolech do Slatého, kde jsme měli velmi pěkné kontakty a jeli jsme na setkání mládeže a to z východní i západní části Německa

zvané „Rüstzeit“, což odpovídalo našim biblickým kursům. Bylo nás celkem sedm, z toho jedna dívka. Nejeli jsme celou trasu, ale dojeli jsme vlakem do Děčína a pak jsme pokračovali na kolech. Celou trasu jsme měli rozdělenou na etapy a noclehy jsme měli domluvené prostřednictvím našich německých přátel na evangelických farách. A tady přicházím k tomu nejdůležitějšímu: tam, kam jsme přijeli jsme byli přijati jako mezi „své“. S těmi lidmi jsme se před tím neviděli a od té doby většinou také ne. A přesto jsme byli přijati jako doma. Také jsme zažili docela zajímavé, či až úžasné situace, z nichž uvedu jednu. Jeden z hochů zlomil přední vidlici svého kola a co teď? Šli jsme do jednoho domu u cesty, naprosto neznámého, kde tohoto hochu ošetřili (naštěstí to byly jen odřeniny) a ptali jsme se, kde by bylo možné tuto havárii opravit. Zatelefonovali do místního kolchozu, kde potřebné vybavení měli a dovedli nás také k sousední usedlosti, kde byla dřevařská díla a majitel této dílny velmi ochotně nastartoval svého Trabanta a do dílny v kolchozu nás dovezl. Tady, i když už končili směnu, ochotně nastartovali svařovací aparát a vidlici spájeli mosazí. Za pomoc ti, ani ti odmítli vzít jakoukoli odměnu. A tak jsme jeli dál, před námi byla ještě dlouhá cesta a

už se začalo stmívat. Jeden hoch jel dopředu (asi se mu zdálo, že naše tempo je pomalé) a tak jsme na odpovídající faru asi v půl desáté večer dojeli o jednoho míň. A co teď? Po asi 10 minutách se ozval telefon. Volali z druhé fary (v místě byly dva evangelické sbory), že přijel jeden hoch a jestli tam není ten zbytek, a tak jsme se opět všichni sešli; zajímavé a pěkné a byli jsme za to vděční. Další den jsme pak v pořádku dojeli do Slateho a prožili tam pěkný týden. Tolik už vzdálená vzpomínka, ze které jsem poznal a tvrdím, že největší a nejlepší vzpomínky, za které jsem vděčný jsou ze setkání, i když pěkné cestování a pěkná příroda jsou také hezké.

Milan Michalík

*

Pokoj v duši

**Do rajské zahrady
nevkročíme nohama,
ale srdcem.**

Bernard z Clairvaux

*Malé moudrosti pro velké životní cesty,
nakladatelství Doron 2018*

*

Reportáže z dalších prázdninových akcí –
Dětský tábor, United, najdete
na předchozích stranách.

Marek Vácha

LÁSKA TVOŘÍ KRÁSU

Název knihy

PODZIMNÍ SBOROVÝ PROGRAM

**19. září: POTÁBOROVÁ
PÁRTY PRO DĚTI**

ve 14 hodin ve
sborovém domě

**20. září: RODINNÉ
BOHOSLUŽBY**
v 10 hodin v kostele

**2. října: ROZHOVOR
S KONFIRMANDY**
ve 18 hodin
ve sborovém domě

**4. října: NEDĚLE
DÍKŮČINĚNÍ
S VEČERÍ PÁNĚ
KONFIRMACE**
v 10 hodin v kostele

**11. října: SHROMÁŽDĚNÍ
PRO SENIORY
S VEČERÍ PÁNĚ**
v 15 hodin
ve sborovém domě

**20. listopadu: KONCERT
SKUPINY ECHO**
ve sborovém domě

**29. listopadu: PRVNÍ ADVENTNÍ
NEDĚLE
S VEČERÍ PÁNĚ**

PRAVIDELNÝ TÝDENNÍ PROGRAM

ÚTERÝ

13.00 hodin – náboženství
pro 1. – 4. třídu (škola)
14.30 hodin – růstová
skupinka dětí (fara)

STŘEDA

17.00 hodin – biblická
hodina (Komunitní dům)
18.30 hodin – cvičení
sborového zpěvu (fara)

ČTVRTEK

18.30 hodin – modlitební
setkání žen (fara)

PÁTEK

18:00 hodin –
rozhovory nad Bibli

SOBOTA

17.30 (18.30) hodin –
staršovstvo
(první sobota v měsíci)

NEDĚLE

9.00 hodin – modlitební
setkání
10.00 hodin – nedělní
bohoslužby
10.00 hodin – nedělní škola
16:00 hodin – tělocvična
(dle domluvy)

HOSPODÁŘSKÉ A FINANČNÍ ZÁLEŽITOSTI

SALÁR – můžete zaplatit těmito způsoby

1. **V hotovosti** – osobně po skončení bohoslužeb sestře pokladní Kamile Čevelové.
2. **Bezhotovostně** – převodem na účet č. **112 734 180/0300**:
 - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
 - Zpráva pro příjemce: salár, vaše jméno a příjmení.
3. **Bezhotovostně – pomocí QR kódu**:
 - Doplníte částku;
 - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
 - Zpráva pro příjemce: salár, vaše jméno a příjmení.

DAR SBORU

Kromě saláru je také možné poskytnout sboru finanční dar k určitému účelu. Jeho úhradu můžete provést následujícími způsoby:

1. **V hotovosti** – osobně po skončení bohoslužeb sestře pokladní Kamile Čevelové.
2. **Bezhotovostně** – převodem na účet č. **112 734 180/0300**:
 - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
 - Zpráva pro příjemce: dar, jméno a příjmení.
 - Specifický symbol dle zvoleného účelu:
 - 100 – Dar pro mládež;
 - 200 – Dar pro potřeby sboru;
 - 400 – Dar na Jeronýmovu Jednotu;
 - Pokud nebude SS uveden – bude dar přijat pro potřeby sboru.
3. **Bezhotovostně – pomocí QR kódu**:
 - Doplníte částku;
 - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
 - Zpráva pro příjemce: dar, vaše jméno a příjmení.

Dar pro mládež

Dar pro potřeby sboru

Dar na Jeronýmovu Jednotu

DAR NA OPRAVY

1. **V hotovosti** – osobně po skončení bohoslužeb
sestře pokladní Kamile Čevelové.
2. **Bezhotovostně** – převodem na účet č. 2802044389/2010:
 - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
 - Zpráva pro příjemce: vaše jméno a příjmení.
3. **Bezhotovostně – pomocí QR kódu**
 - Doplníte částku;
 - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
 - Zpráva pro příjemce: vaše jméno a příjmení.

QR Platba

Uhrazené dary sboru je možné použít pro snížení daňového základu. Potvrzení vystavuje počátkem nového kalendářního roku na Vaši žádost (můžete zaslat e-mailem) sestra pokladní Kamila Čevelová,
e-mail: kamila.cevelova@seznam.cz

Za zaplacení saláru a dalších darů děkujeme.

*„Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl,
ne s nechutí ani z donucení; vždyť radostného dárce miluje Bůh.“ 2. Kor. 9,7*

Milí bratři, milé sestry,

každoročně dostáváte do svých domovů vždy před Velikonocemi a Vánocemi sborový časopis. Od mnohých máme zpětnou vazbu, že je pro vás časopis povzbuzením a inspirací. Přesto nám schází celková zpětná vazba, že je časopis ve většině rodin čten. Napište nám, sdělte nám, prosím, zda chcete:

☉ *časopis dostávat v tištěné podobě*

☉ *časopis dostávat elektronicky – uveďte svoji e-mailovou adresu, kde vám bude zaslán odkaz ke stažení*

☉ *časopis nemáte zájem dostávat*

Své odpovědi pište na janaflachsova@email.cz nebo na tel. číslo 739 091 325. Děkujeme.

Za staršovstvo sboru

Jana Flachsová, kurátorka sboru

KONTAKTY SBORU

Farář: Štěpán Marosz

Tel. 739 244 679 e-mail: hostalkova@evangnet.cz

Pastorační návštěvy podle dohody s farářem sboru

Kurátorka: Jana Flachsová

Tel. 739 091 325 e-mail: janaflachsova@email.cz

Téma příštího 4. čísla bude

Mat 5,6 - Blaže těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.

Luk 6,21,a - Blaže vám, kdo nyní hladovíte, neboť budete nasyceni.

Vydává Farní sbor ČCE Hošťálková Redakce Milan Michalík

Za obsah článku odpovídá autor